

OUDERE ENGELSCH CARICATURISTEN EN ILLUSTRATORS,

□ □ □ DOOR CORNELIS VETH. □ □ □

I (Vervolg).

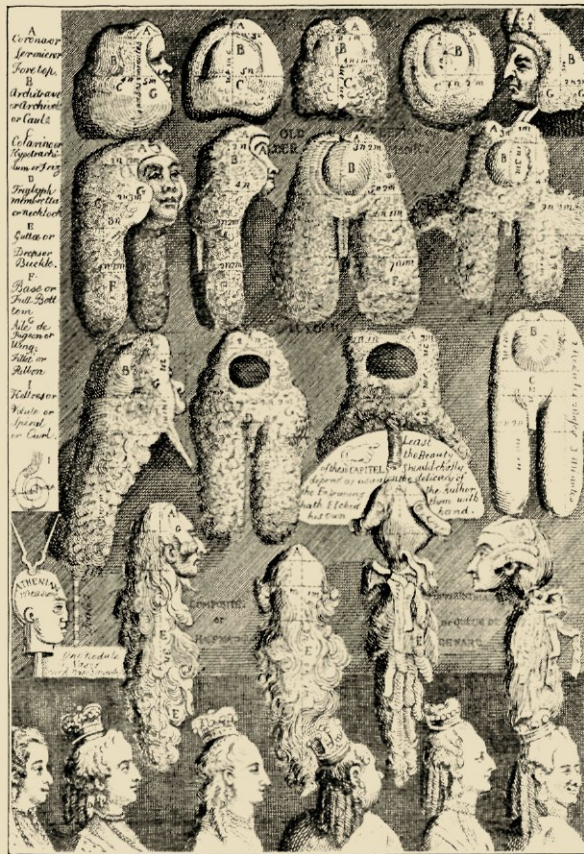
WILLIAM HOGARTH (VERVOLG) — PAUL SANDBY — JOHN COLLET.

In het vergelijken van Hogarth met de caricaturisten en illustrators die na hem komen, zal ik niet te ver gaan, omdat ik daarbij te veel vooruit zou loopen. Maar bij het wel bezien van zijn creaties zal men moeten opmerken dat zij nimmer als die van Breughel of Daumier synthetisch zijn. Zij zijn bijna van een academische opvatting, zij laten niets aan de verbeelding over, maar doen ook niet dromen en verrukken ons niet door de met weinig middelen geuite stoute conceptie.

Hij is bovendien geweldig noch in het tragische, noch in het comische. Er is niets in zijn trant van den vrijen fierenzwier, den vlot improviseerenden élan van Rowlandson, en in zijn verbeelding vindt men geen voortteeken van die edeler fancy, welke het beste werk van George Cruikshank bezielt.

Niettemin — de roem van Hogarth is,

sedert hij was gevestigd, door de wisselingen der tijden stand blijven houden, en met reden. Zoo onaf en onzuiver als product van gemoedsbeschaving dit typisch achttiende-eeuwsche werk is, zoogroot en sterk is het in zich zelf, genomen voor wat het wezen wil. Merkt men op de prachtige gravure „The Morning” aan, dat er al wat men zich als karakteristiek voor de ochtend-schemering voor den geest kan halen, aan ontbreekt, men zal evenwel

HOGARTH. THE FIVE ORDERS OF PERRIWIGS.

moeten toestemmen dat het stadsbeeld voortreffelijk van teekening en toon is, dat de figuren van de oude preutsche juffer en haar schrale kleumende page schitterend zijn. De zonden tegen den goeden smaak in „Beerstreet” en „Gin Lane” en in „Credulity, Superstition and Fanatism, a medley” moeten niet slechts in het licht van zijn tijd bezien en gereedelijk vergeven worden; zij zijn zelfs in hun